

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Lykkens Blændværk

Citation: Brandes, Edvard: "Lykkens Blændværk", i Brandes, Edvard: *Lykkens Blændværk*, 1898, s. 176. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_05-shoot-idm140342404202624/facsimile.pdf (tilgået 18. juli 2024)

Anvendt udgave: Lykkens Blændværk

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Det var Erik, der brød den. Med sin forpinte Mine sagde han, uden at kunne dække over sin Forlegenhed:

»Gud véd, om jeg kommer derover i Aar! Det vil vist knibe.«

»Tager du ikke tre Ugers Ferie som sædvanligt?«

»Jeg véd ikke. Flemming taler om, at han vil rejse — at han er overanstrengt, og det lader til, at han vil bede mig besørge Kontoret for ham hele denne Sommer.«

»Det var da slemt«, sagde Melitta bedrøvet. Hun mente det endnu stærkere end Ordene faldt. Det gjorde hende ondt for ham, der skulde være i Byen hele den kvalme Sommer — og hvis det var et Paaskud, gjorde det hende end mere ondt: saa var Bruddet større end hun havde tænkt. Var det ham virkelig imod at tilbringe disse Sommerdage sammen med hende og Dorothea derovre paa Gaarden? Og hun saa' for sig, hvorledes han tumlede med Barnet i Haven, løb rundt og forskrækkede hende, saa hun hvinede halvt af Glæde og halvt af Angst — medens

hun, Melitta, stod leende hos og morede sig over de Tos kameratlige og uskyldige Mor-skab. Hun mindedes de smukke Aftener, naar de sad i Haven og passiarede saa fortroligt og muntert — var det da alt forbi?

Der blev saa trykkende for hende i det lille Værelse, og Pavsens truende atter med at blive lang. Hun syntes, det ikke nyttede at gaa udenom, og dog — hvad nyttede det at tale?

Endelig sagde hun:

»Det er saa forandret, Erik, altsammen.«

»Jeg véd det nok,« svarede han modløst, »og du maa ikke være vred — det piner mig forfærdeligt.«

»Vred! Hvad skulde jeg være vred over? Men kunde du ikke tale med mig?«

»Nej nej!« — han næsten veg tilbage — »det er umuligt. Det Hele er noget taabeligt Vrøvl fra min Side — jeg kommer vel snart over det. Men det plager, mens det staar paa. Det er ligesom Søsyege — forfærdeligt ombord, slet ingen Ting straks man sætter Foden paa Land-jorden.«